

Κυριακή πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως
(Μτθ. 1, 1 – 25)

24 Δεκεμβρίου 2017

«...ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται
υἷόν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ,
ὃ ἐστὶ μεθερμηνεύμενον μεθ' ἡμῶν ὁ θεός»

Παραμονή Χριστουγέννων φέτος ἡ Κυριακή πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως. Ἦδη ἔχουμε εἰσέλθει στή μητρόπολη τῶν ἑορτῶν. Σέ λίγο ἡ ἱστορία τεμαχίζεται σέ πρὸ Χριστοῦ καὶ μετὰ Χριστόν ἐποχή. Ὁ κόσμος ἀναπλάθεται, τὰ σύμπαντα ριγοῦν καὶ σκιροῦν ἀπὸ τὴν ἐπέλαση τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ Δημιουργοῦ μέσα στά σπλάχνα τους. Ἐμεῖς ἐνεοί στέκουμε μπροστά στό Μυστήριο καὶ ὑμνολογοῦμε τόν Πλάστη πού μηχανεύτηκε αὐτὴ τὴν ἀπίστευτη κάθοδο, γιὰ νά μᾶς δείξει πόσο μᾶς ἀγαπάει.

Ἡ ἐφόρμησή Του δέν ἔγινε ξαφνικά. Μέσα ἀπὸ δεκάδες καὶ δεκάδες γενεῶν τό εἶχε σχεδιάσει προσεκτικά. Ἔβαλε τοὺς προφῆτες ἀπὸ αἰῶνες νά μᾶς προετοιμάσουν. Ἀκόμη καὶ τ' ὄνομά Του μᾶς ἀποκάλυψε, πρὶν ἀποκαλυφθεῖ ὁ Ἰδιος: «Ἐμμανουήλ». Ὅλα τὰ ἔκανε γιὰ νά χαροῦμε, ἐπειδὴ «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός». Εἶναι πλέον μαζί μας ὁ Θεός. Εἶναι

ένας από μᾶς. Θέλει τόν καθένα από μᾶς νά τόν κάνει σάν κι Ἐκεῖνον. Ἀποτίναξε ἀπό πάνω Του κάθε εἶδος μεγαλείου, γιά νά δώσει σ' ἐμᾶς τό μεγαλεῖο καί τήν ἀρχοντιά πού χάσαμε. Χάνει τήν ἀξιοπρέπειά Του ὁ Θεός, γιά νά δώσει τή χαμένη ἀξιοπρέπεια στόν ἐξευτελισμένο ἀπό τήν ἁμαρτία ἄνθρωπο.

Αὐτή ἡ παραθεση σήμερα τοῦ γενεαλογικοῦ δέντρου, στό ὁποῖο ἀποφάσισε νά ἐνταχθεῖ ὁ Ἰησοῦς, γίνεται γιά νά καταλάβουμε πώς ὁ Θεός γεννιέται ὡς ἄνθρωπος, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Δέν ἐπιφυλάσσει γιά τόν ἑαυτό Του κάτι ξεχωριστό. Ὡς ἄνθρωπος ἔχει προγόνους καί συγγενεῖς. Ἡ σάρκα Του προέρχεται ἀπό τό γενετικό ὑλικό συγκεκριμένων ἀνθρώπων. Μᾶς παραθέτει ὁ Ματθαῖος σήμερα τίς γενιές πού ἔφεραν στόν κόσμο τό Χριστό, γιά νά μᾶς διδάξει πώς ὁ Ἰησοῦς δέν εἶναι ὑπερφυσικός ἄνθρωπος. Εἶναι ἕνας κανονικός ἄνθρωπος, ὅπως ὅλα τά ὑπόλοιπα δισεκατομμύρια πού κατοικοῦν πάνω στόν πλανήτη αὐτό. Εἶναι, μάλιστα, ὁ μόνος φυσικός ἄνθρωπος, ἀφοῦ λαμβάνει τήν ἀνθρώπινη φύση, ὅπως πρωτοδημιουργήθηκε, χωρίς, δηλαδή, τήν προσθήκη τῆς ἁμαρτίας. Ὁ Χριστός, λοιπόν, δέν εἶναι κάποιος ξένος καί ἄγνωστος. Εἶναι σάν κι ἐμᾶς. Εἶναι ὁ δικός μας ἄνθρωπος. Τόν προσεγγίζουμε χωρίς ἐμπόδια, διότι τίποτε δέν μπορεῖ νά μᾶς χωρίσει ἀπό τήν ἀγάπη Του.

Ὁ Ματθαῖος παραθέτει ἐπίσης ὅλες αὐτές τίς γενιές μία πρὸς μία καί κατ' ὄνομα, γιά νά μᾶς διδάξει πώς ὁ ἀναμάρτητος Χριστός δέν προῆλθε ἀπό ἀναμάρτητους προγόνους.

Υπάρχουν προπάτορες του Ἰησοῦ πού ἦταν ἀνήθικοι καί ἄπιστοι καί, ὅμως, ἀξιώθηκαν νά γίνουν οἱ πρόγονοι του Λυτρωτῆ. Τό παραθέτει αὐτό ὁ Εὐαγγελιστής μέ εἰλικρίνεια, γιά νά διδαχθοῦμε πώς ἡ ποιότητα του καθενός δέν εἶναι θέμα κληρονομικότητας μόνον, ἀλλά κυρίως εἶναι ζήτημα ἐπιλογῆς. Οἱ καταβολές πού κουβαλᾶμε ἀσκοῦν πάνω μας τήν ἐπίδραση πού ἐμεῖς θά ἀποφασίσουμε. Ἡ εὐθύνη τῶν ἐπιλογῶν βαραίνει ἐμᾶς καί ὄχι τούς προγόνους μας.

Τέλος ἀκοῦμε σήμερα ὅλες αὐτές τίς γενιές νά κάνουν στό χρόνο μία τεράστια διαδρομή, ἡ ὁποία καταλήγει στό πρόσωπο του Θεανθρώπου, γιά νά ἐννοήσουμε καί κάτι πολύ σημαντικό. Τά Χριστούγεννα δέν εἶναι μία ἡμέρα του ἔτους, ἴσως ἀπό τίς πιό ἐπίσημες καί λαμπερές. Τά Χριστούγεννα δέν εἶναι μία κατ' ἔτος ἑορτή. Ὁ σκοπός καί τό πνεῦμα τῶν Χριστουγέννων δέν εἶναι νά τά ζοῦμε ὡς γιορτή. Τά Χριστούγεννα εἶναι ζωή. Τά Χριστούγεννα διαρκοῦν μία ζωή. Εἶναι ἡ ζωή ἀνάμεσά μας. Εἶναι περίσσειμα ἀληθινῆς ζωῆς. Εἶναι αὐτό πού μᾶς εἶπε ὁ Ἡσαΐας, πού τό ἀναπαρήγαγε ὁ Ματθαῖος καί τό φωνάζει τό ἴδιο τό ὄνομα του Ἐμμανουήλ, εἶναι τό «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός». Ἄν καταλάβουμε πώς τά Χριστούγεννα εἶναι τό «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός», ἄν αἰσθανθοῦμε πόσο σημαντικό εἶναι νά εἶναι μαζί μας ὁ Θεός, τότε θά ἀλλάξουμε τά πάντα καί γιά πάντα στή ζωή μας.

Τό «μαζί μας ὁ Θεός» βιώνεται μόνο μέσα στά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, διότι καί αὐτό σάν γεγονός εἶναι τό ὑπέροχα μυστήριο. Βιώνεται μέσα στή Θεία Εὐχαριστία, στήν

όποια λαμβάνουμε μέρος οί περισσότεροι αὐτές τίς ἡμέρες. Ἀρκεῖ αὐτή ἢ συμμετοχή νά εἶναι ἀληθινή, ὄχι ἐθιμοτυπική. Νά ἔχει ὡς προϋπόθεση τή μετάνοια καί τήν εὐλογία τοῦ πνευματικοῦ μας καί ὄχι τήν ἔπαρση τῆς αὐτάρκειας καί τόν ἐγωισμό μας. Ἀπ' ὅλη τή Βηθλεέμ ὁ Ἰησοῦς διάλεξε τό ταπεινό σπήλαιο, γιά νά φανερωθεῖ στόν κόσμο, γιά νά μᾶς διδάξει ὅτι μόνον οί ταπεινές καρδιές, πού μέ τήν ἐξομολόγηση ἐτοιμάστηκαν κατάλληλα, μποροῦν νά Τόν ξενοδοχήσουν. Οἱ ἐπηρμένοι, πού νομίζουν ὅτι εἶναι τόσο καλοί, ὥστε δέν ἔχουν νά ποῦν τίποτε στόν πνευματικό, εἶναι αὐτοί πού θεωροῦν τόν ἑαυτό τους ὡς πολυτελές ξενοδοχεῖο. Ὁ Κύριος ὅμως τά πολυτελῆ καταλύματα τά ἀπέριψε καί διάλεξε τήν ἀπέριττη φάτνη. Ἐπίσης ἄς θυμηθοῦμε πώς ἡ Θεία Κοινωνία δέν εἶναι μία στιγμή, εἶναι μία ζωή. Τό «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός» σημαίνει νά πάρουμε τό νεογέννητο Λυτρωτή μέσα μας αὐτές τίς ἡμέρες σωστά καί ταπεινά καί νά Τόν κρατήσουμε γιά ὅλη τή ζωή μας. Ἄν μέ τά λάθη μας Τόν διώξουμε, δέν πειράζει. Ἄς Τόν ξαναφιλοξενήσουμε ξανά καί ξανά, μέχρι νά καταφέρουμε νά Τόν ἔχουμε μόνιμο συγκάτοικο στήν ὑπαρξή μας.

Τά Χριστούγεννα δέν εἶναι ἓνα γεγονός μόνο, εἶναι ζωή. Θά τό βιώνουμε ἔτσι καί θά γίνεται ὅλη ἡ ζωή μας Χριστούγεννα, ὅσο προσκαλοῦμε τόν Κύριο μέ τή μετάνοια καί τήν ἐξομολόγηση νά σαρκώνεται μέσα μας. Θά σαρκώνεται μέσα μας ἀπό τή συχνή καί ἐπαναλαμβανόμενη συμμετοχή μας στή Θεία Εὐχαριστία. Αὐτή ἡ Σάρκωση τοῦ Θεοῦ καί

Λόγου τότε μᾶς μετατρέπει σέ φῶς, ζωή, χαρά καί πανηγύρι ἀτελείωτο. Αὐτό τό πανηγύρι γιά μᾶς καί γιά τούς διπλανούς μας ἔχει ἀρχή, ἀλλά δέν ἔχει τέλος. Ἡ Σάρκωση τοῦ Θεανθρώπου μέσα μας εἶναι γιά τόν καθένα ἡ καινούρια ἡμέρα μετά τό χρόνο, ἡ προσωπική ἔναρξη τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, ἡ ἀναφαίρετη σωτηρία καί λύτρωση, τήν ὁποία μακάρι ὅλοι μας νά ἀξιωθοῦμε. Μόνον τότε ἡ εὐχή «Καλά Χριστούγεννα» θά ἔχει νόημα.

Ἄμην.